Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 995 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. VERBROUCK**
Louis Schmidtlaan 56
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2026 met refertenummer 137996.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is afkomstig van Rusland en is op 27 mei 2025 het Rijk binnengekomen met een visum C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten.

Zij dient op 18 september 2025 een gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar Nederlandse dochter, E. A., in.

Op 6 maart 2026 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2025 werd ingediend door:
Naam: E.
Voorna(a)m(en): O.
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: (…)1969
Geboorteplaats: Ivanovka
Identificatienummer in het Rijksregister: (…) Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse dochter, E. A. (RR: (…)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.
Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4 0 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 0 of 2 0 , die te hunnen laste zijn (...)'
Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.
Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:
- *Attest van toegekende pensioenen en sociale zekerheidsuitkeringen dd 01.04.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen pensioen of uitkeringen van het Fonds voor Pensioen- en Sociale Verzekering van de Russische Federatie ontvangt.*

Informatie betreffende tewerkstelling uit de databanken van het Fonds voor Pensioen- en Sociale Verzekering van de Russische Federatie waaruit blijkt dat haar rekeningnummer voor pensioensverzerekering (SNILS, Russisch sociale zekerheidsnummer) 139-457-148 91 betreft en zij nooit tewerkgesteld is geweest in Rusland. Het attest was geldig van 18.06.2024 tot 11.09.2025, dat betekent dat het moet zijn aangevraagd nog voor de echtscheiding van mevrouw in 2025. Bovendien staat er expliciet op het document vermeld dat het info bevat met betrekking tot tewerkstelling tot en met 31.12.2019. Mevrouw heeft inmiddels de Russische pensioengerechtigde leeftijd bereikt in 2024. Er kan niet blijken waarom er in 2024 een attest werd opgevraagd met informatie tot 2019, noch kan blijken waarom er heden geen recenter attest werd voorgelegd.
- *Attest Regionaal Centrum voor Arbeidsbemiddeling van het district Akhtubinsk op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij in de periode van 31.03.2023 tot 31.03.2025 niet geregistreerd was bij de Dienst Arbeidsbemiddeling als werkzoekende of werkloze, alsook geen werkloosheidsuitkering ontving. Dit sluit niet uit dat zij mogelijks na 2019 alsnog heeft gewerkt.*

Bewijs van de Federale Dienst voor Staatsregistratie, Kadaster en Cartografie dd. 16.07.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen op haar naam zijn geregistreerd. Indien mevrouw zinnens was om het land van herkomst evenwel definitief achter zich te laten is dat niet zo vreemd, niets sluit uit dat ze eventuele eigendommen voor haar definitieve vertrek van de hand zou hebben gedaan. Er ligt geen attest voor waaruit kan blijken dat zij geen onroerende goederen op haar naam heeft gehad.
- *Bankafschriften periode van 01.01.2025 tot 03.07.2025 op naam van betrokkene, daaruit kunnen effectief overmakingen van geld vanwege referentiepersoon aan betrokkene blijken maar evenzeer kunnen ook heel veel overschrijvingen blijken van derden (zoals (…)) waarbij sommige namen ook regelmatig terugkomend zijn in die paar maanden waar we maar over beschikken). Er wordt niet verduidelijkt waar zij dat geld voor ontvangt, zijn het schenkingen, vergoedingen voor geleverde (al of niet officieel geregistreerde) diensten, etc.? De advocaat schrijft onder meer: "Mevrouw E., dochter van verzoekster, neemt de kosten voor haar moeders cursussen Nederlands en massageopleiding voor haar rekening. De opleiding tot masseuse wordt online gevolgd, zodat er op afstand kan worden gestudeerd. Mevrouw E. wil zo de integratie van haar moeder in België bevorderen en haar de mogelijkheid bieden om daar een beroepsactiviteit uit te oefenen." Dit impliceert dus dat mevrouw wel degelijk nog in staat is een economische activiteit uit te oefenen, niets sluit dus uit dat zij ook in het land van herkomst daar ook nog steeds toe in staat was en effectief diensten verleende waarvoor zij gelden ontving. Wat de band is met die mensen is dus evenmin duidelijk, net als dat niet kan blijken of betrokkene nog kinderen heeft, al of niet in Rusland, waar zij op kan terugvallen. Ook zijn er inkomende overschrijvingen door A. M. R. waar de herkomst niet van gekend is. Tot slot dient gewezen te worden op de inkomende "overige transacties" waar enkel een bank vermeld staat maar geen naam (herkomst onbekend — mogelijks een storting van contanten?) die van een véél grotere grootorde zijn dan de*

stortingen die mevrouw voorlegt. Daarnaast zijn er ook nog tal van de stortingen van contant geld die daadwerkelijk als dusdanig zijn opgenomen in het overzicht waar de herkomst niet van gekend is.
6 bewijzen van overmaken van geld via Sendnow periode 30.07.2024 tot 01.03.2025
30.07.2024 : 24 936,81 RUB (300 euro)
27.09.2024 27575.75 RUB (300 euro)
31.10.2024 27597.71 RUB (300 euro)
04.01.2025 28096.5 RUB (300 euro)
01.03.2025 23413 RUB (300 euro)
Er dient opgemerkt te worden dat mevrouw uit de echt gescheiden is op 18.02.2025 van haar toenmalige echtgenoot E. V. V.. Wanneer zij uit de echt is gescheiden van de vader van referentiepersoon kan niet blijken. Het is hoe dan ook redelijk te stellen dat er tot 18.02.2025 (of minstens tot op datum van 15.01.2025 (datum waarop zij een gemeenschappelijke verklaring nr. 13-00027 hebben opgesteld met betrekking tot de echtscheiding) een onderhoudsplicht bestond van de echtgenoot ten aanzien van mevrouw, wat maakt dat enkel de geldovermaking van 01.03.2025 relevant zou zijn.
Voor zover zou moeten aangenomen worden dat betrokkene reeds eerder op eigen benen diende te staan, moet bovendien worden opgemerkt dat de geldovermakingen van referentiepersoon evenwel in het niets verdwijnen als deze naast de transacties worden gelegd waarvan de herkomst voor onze dienst heden niet duidelijk is, maar die klaarblijkelijk niet van referentiepersoon afkomstig zijn (anders zou daar redelijkerwijs ook bewijs van voorgelegd worden) en die van een héél andere grootorde zijn dan de stortingen van referentiepersoon, meer bepaald bvb de stortingen van bvb 09.02.2025 en 07.02.2025, 10.02.2025, 11.02.2025, of minstens gelijkaardig zijn zoals bvb de transacties op 31.03.2025, 29.04.2025, 16.06.2025, enz. Daarenboven is het niet uitgesloten dat de ex-echtgenoot een financiële bijdrage is verschuldigd na echtscheiding (cfr. Family Code van Rusland, hoofdstuk 14, art. 90 en 91) temeer mevrouw reeds bij de ontbinding van het huwelijk de pensioengerechtigde leeftijd in Rusland had bereikt. Er werd geen vonnis of overeenkomst waaruit dat eventueel zou kunnen blijken voorgelegd.
Het is dan ook redelijk te stellen dat met het geheel van de voorgelegde bewijzen betrokkene niet aantoont enerzijds onvermogend te zijn, en anderzijds afhankelijk te zijn geweest van referentiepersoon van in het land van herkomst.
- *Arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon met bijhorende loonfspecificaties van haar tewerkstelling bij Philips.*

Dat referentiepersoon digitale Nederlandse lessen via Preply betaalt voor betrokkene doet aan al het bovenstaande geen afbreuk. Evenmin kan rekening gehouden worden met het overmaken van geld van referentiepersoon aan betrokkene op moment dat zij reeds in België verbleef, gelet deze niet van een afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen getuigen.
Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.
Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4^{0} van de wet van 15.12.1980.
Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41, §1 en 2 van het Handvest, van artikel 40bis, §2, eerste alinea, 4° van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout en machtsoverschrijding.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Pris de la violation :

- Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs (ci-après « loi du 29 juillet 1991 ») et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 qui imposent à l'administration de motiver la décision de manière claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce ;
- De l'article 41, §§1 et 2, de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après « la Charte »)
- Des articles 40bis, §2, alinéa 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980 ;
- De la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) no 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE
- Des principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie, de soin et d'impartialité qui impose de procéder à un examen complet, individuel et personnalisé des circonstances de l'espèce, et de prendre en compte l'ensemble des éléments du dossier.

Première branche : erreur manifeste d'appréciation sur la notion de personne « à charge »

12. En ce que l'Office des étrangers reproche à la partie requérante de ne pas avoir suffisamment démontré qu'elle était indigente et dépendait de l'aide de sa fille pour subvenir à ses besoins essentiels depuis le pays d'origine.

13. Alors que la notion de personne « à charge » a été interprétée de manière constante par la Cour de justice de l'Union européenne, notamment dans les arrêts Jia (CJUE, 9 janvier 2007, C-1/05), Reyes (CJUE, 16 janvier 2014, C-423/12), TB (CJUE, 12 décembre 2019, C-519/18), et plus récemment X c. État belge (CJUE, 10 avril 2025, C-607/21).

14. Que de jurisprudence constante, la Cour considère que « la qualité de membre de la famille 'à charge' du citoyen de l'Union titulaire d'un droit de séjour suppose l'existence d'une situation de dépendance réelle ». Cette dépendance est « le résultat d'une situation de fait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le titulaire du droit de séjour »1. La Cour a confirmé cette interprétation dans les arrêts Zhu et Chen, Iida, Reyes et Rendón Marín2.

15. Que la Cour a précisé dans l'arrêt Jia que « la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié », tandis que le seul engagement de prendre en charge un membre de la famille ne suffit pas à établir l'existence d'une situation de dépendance réelle3. Pour apprécier l'existence d'une telle dépendance, l'État membre d'accueil doit évaluer si, « eu égard à ses conditions financières et sociales, le membre de la famille n'est pas en mesure de subvenir à ses propres besoins »4.

16. Que dans l'arrêt TB, la Cour a étendu cette interprétation dans le contexte de la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial, en précisant que l'examen doit prendre en considération, de manière équilibrée et raisonnable, « tous les aspects pertinents de la situation personnelle, tels que l'âge, le niveau d'éducation, la situation professionnelle et financière, et l'état de santé » (TB, pt. 75). La Cour a ajouté que les directives 2004/38 et 2003/86 poursuivent des objectifs similaires (TB, pt. 49), de sorte que cette interprétation large est transposable au cas d'espèce.

17. Que l'arrêt X c. État belge (C-607/21), rendu le 10 avril 2025, est directement pertinent en l'espèce. Il concerne précisément l'article 2, point 2, sous d), de la directive 2004/38, soit la disposition dont l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980 assure la transposition. La Cour y confirme que la preuve de la situation de dépendance « peut être apportée par tout moyen approprié » (pt. 56) et que des documents établis dans le pays d'origine « ne peuvent pas être considérés comme trop anciens » (pt. 58)5.

18. Que Votre Conseil a repris cette interprétation en ce qui concerne la notion de personne « à charge » au sens de l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980 . Il est de jurisprudence constante que le soutien matériel ne se limite pas à une assistance purement financière78.

19. Que dans son évaluation, la partie défenderesse doit effectivement prendre en compte la situation personnelle de la personne regroupée, ainsi que l'ensemble des conditions économiques et sociales qui la régissent. Il s'impose ainsi de prendre en considération l'état de santé, l'âge, et l'autonomie du membre de la famille « à charge ».

20. Qu'en l'espèce, un examen rigoureux du dossier n'a pas été effectué, de sorte que la décision manque en fait et en droit.

21. Qu'il ressort des pièces du dossier que la regroupante offre non seulement un soutien financier à sa mère, personne divorcée et ayant atteint l'âge de la pension depuis son pays d'origine mais aussi une aide logistique, affective et matérielle.

22. Que, Madame E. ne perçoit aucun revenu : elle n'a jamais été employée en Russie, ne bénéficie d'aucune pension ni d'aucune allocation de l'État russe, ne perçoit aucune indemnité de chômage, et ne possède aucun bien immobilier (pièces 5 à 7). Elle est divorcée depuis le 18 février 2025 et se trouve dans un état d'isolement complet en Russie.

23. Que nonobstant les attestations relatives aux pensions et prestations de sécurité sociale, lesquelles indiquant que la requérante n'a jamais été employée en Russie, ni n'a été inscrite en qualité de demandeuse d'emploi ou de chômeuse et ne possède aucun bien immobilier, la partie défenderesse refuse de prendre en considération ces documents et émet une simple spéculation, non étayée par la moindre pièce du dossier, pour contester des documents officiels émanant d'une autorité publique russe.

24. Que si la partie défenderesse estimait que les documents produits n'étaient pas suffisants ou qu'ils appelaient des précisions complémentaires, il lui appartenait, en vertu du principe de bonne administration et du devoir de soin, de solliciter des informations ou des documents complémentaires auprès de la requérante avant de statuer, plutôt que de prononcer un refus.

25. Qu'en ne procédant pas ainsi, la partie défenderesse a manqué à son obligation de s'informer soigneusement avant de prendre sa décision, violant ainsi le principe de minutie

consacré par le C.C.E. dans son arrêt n°214.535 du 21 décembre 2018 selon lequel l'administration doit « procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ».

26. Que refuser purement et simplement sur la base d'un doute qu'elle se serait auto-créé — en émettant des hypothèses non étayées par aucune pièce du dossier — constitue un excès de pouvoir et une violation du devoir de soin.

27. Qu'il ressort des pièces déposées que Madame E. verse régulièrement, depuis le 30 juillet 2024 au moins, la somme de 300 EUR par mois à sa mère (pièce 8). Ces virements sont réguliers, significatifs au regard du coût de la vie en Russie, et couvrent les besoins fondamentaux de la requérante. Ils ont débuté bien avant le prononcé du divorce, attestant d'une dépendance antérieure et continue.

28. Que la situation de dépendance existe non seulement depuis le pays d'origine mais se poursuit en Belgique. Madame E. accueille sa mère sous son toit, prend en charge ses cours de néerlandais et sa formation en massage, dans l'objectif de favoriser son intégration et son accès futur à un emploi. L'âge légal de la pension est fixé à 67 ans en Belgique, tandis qu'il est de 55 ans pour les femmes en Russie.

29. Que la partie défenderesse réduit à tort la période de dépendance pertinente à la seule période postérieure au divorce (18 février 2025), en arguant qu'un devoir d'entretien conjugal aurait préexisté. Ce raisonnement est erroné : il n'appartient pas à l'Office des étrangers de spéculer sur les obligations alimentaires entre ex-époux en droit russe sans en justifier la base légale, sans connaître la situation financière de l'ex-époux et sans être informé des circonstances de la séparation.

30. Que force est de constater que, pour chacun des documents produits, la partie défenderesse ne remet en cause ni l'authenticité ni le contenu, mais se borne à formuler des hypothèses contraires non étayées. Cette attitude, consistant à écarter systématiquement des documents officiels sur la base de spéculations, constitue une erreur manifeste d'appréciation.

31. Que cette première branche est fondée et suffit à annuler l'acte attaqué.

Deuxième branche : violation de l'obligation de motivation formelle et du principe de bonne administration

32. Que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs est pourtant une exigence légale imposée par les dispositions législatives suivantes ;

L'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose que :
« Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée dispose que :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

L'article 62, §2 de la loi du 15 décembre 1980 précise enfin que :
« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

L'article 41§1 et §2 de la Charte précise lui aussi que :
« §1er. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.
§2. Ce droit comporte notamment : (…) c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions» (nous soulignons).

33. Que ces dispositions imposent non seulement que les décisions administratives soient suffisamment motivées, mais également qu'elles le soient de manière adéquate, c'est-à-dire proportionnée, en droit et en fait, à l'importance de la décision prise9.

34. Que la requérante rappelle que l'exigence de motivation se lit à la lumière des principes de bonne administration, notamment le devoir de soin10, de minutie1112 et de gestion consciencieuse. Votre Conseil a jugé que l'administration doit « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » et « procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »13.

35. Qu'en l'espèce, un examen rigoureux du dossier n'a pas été effectué. La décision attaquée ne procède pas à une analyse in concreto de la situation personnelle de Madame E.
Elle ne prend pas en compte l'ensemble du tableau : l'absence totale de revenus propres,
9C.C.E., 26 juin 2018, n° 205.925. 10
C.C.E., 21 décembre 2018, n° 214.535 : « le Conseil rappelle que l'obligation qui découle du 'devoir de soin' implique que, pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ».
11C.C.E., 11 août 2020, n° 239.564. 12
J. JAUMOTTE, « Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative », in B.
BLERO, P. TAPIE (éd.), Le Conseil d'État en Belgique : 50 ans après sa création, 1999, p. 687.
13C.E., 23 février 1996, n° 58.328 ; C.E., 31 mai 1970, n° 19.671.
l'isolement familial, la précarité de la situation de logement depuis le divorce, et le soutien financier, matériel et affectif régulier apporté par sa fille depuis le pays d'origine.

36. Que la partie défenderesse indique ne pas être certaine que la requérante n'ait pas d'autres enfants ou membres de la famille susceptibles de la soutenir. La partie défenderesse ne produit aucune pièce, aucun élément concret, aucun indice permettant de suggérer que la requérante bénéficierait d'un soutien d'un autre enfant ou d'un membre de sa famille. Elle se borne à émettre un doute abstrait, non étayé, pour en tirer une conclusion défavorable à la requérante. Or, la requérante a expressément indiqué être isolée loin de sa seule famille, qui est sa fille, Madame E.

37. Qu'un tel argument constitue, une fois de plus, un détournement manifeste du débat.

38. Que le lien de filiation entre Madame E. et Madame E. n'est pas contesté.

39. Que tant la directive 2004/38 que l'article 40bis ne requièrent pas que le citoyen européen soit le seul membre de la famille de l'ascendant à charge pour que le regroupement familial soit accordé. L'article 40bis, §2, al. 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980 exige uniquement que l'ascendant soit à charge du citoyen européen regroupant — ce qui est amplement démontré en l'espèce.

40. Que si la partie défenderesse estimait que les documents produits n'étaient pas suffisants ou qu'ils appelaient des précisions complémentaires, il lui appartenait, en vertu du principe de bonne administration et du devoir de soin, de solliciter des informations ou documents complémentaires auprès de la requérante avant de statuer, plutôt que de prononcer un refus.

41. Qu'en ne procédant pas ainsi, la partie défenderesse a manqué à son obligation de s'informer soigneusement avant de prendre sa décision, violant ainsi le principe de minutie consacré par Votre

Conseil14. Refuser sur la base d'un doute auto-créé, en émettant des hypothèses non étayées par aucune pièce du dossier, constitue un excès de pouvoir et une violation du devoir de soin.

42. Que l'interprétation des documents n'est faite qu'en défaveur de la requérante, en violation du principe d'impartialité consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et des principes de bonne administration. L'absence totale de prise en considération des dimensions matérielle, logistique et affective de la dépendance constitue un défaut de motivation adéquate.

43. Que cette deuxième branche est, elle aussi, fondée et suffit à annuler l'acte attaqué."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(…)
4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Het is niet betwist dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor gezinshereniging als ascendent van haar Nederlandse dochter, moet aantonen dat zij in het land van herkomst ten laste van haar was. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij, om ten laste van haar dochter te zijn, moet aantonen dat zij afhankelijk was en is van haar steun om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Zij moet met andere woorden aantonen dat zij behoeftig is, en dat zij afhankelijk was van haar dochter om in het land van

herkomst in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Het komt de Raad overigens niet kennelijk onredelijk voor dat, opdat men kan aantonen dat men ten laste is van de referentiepersoon in voormelde zin, men ook moet kunnen aantonen dat men onvermogend is in het land van herkomst. Het feit dat men wel degelijk vermogend zou zijn impliceert immers ipso facto dat men eveneens niet behoeftig is. De verzoekende partij maakt het tegendeel bovendien niet aannemelijk.

Kernvraag is in casu nu of de verwerende partij al dan niet op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de verzoekende partij niet aantoont enerzijds afhankelijk te zijn geweest van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien, en anderzijds onvermogend te zijn in het land van herkomst. De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing immers als volgt:

"*Het is dan ook redelijk te stellen dat met het geheel van de voorgelegde bewijzen betrokkene niet aantoont enerzijds onvermogend te zijn, en anderzijds afhankelijk te zijn geweest van referentiepersoon van in het land van herkomst. (…)*
Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat zij er inderdaad van op de hoogte is dat de dochter van de verzoekende partij gedurende een hele tijd significante sommen geld aan haar moeder in Rusland heeft overgemaakt. Zij motiveert in de bestreden beslissing echter ook dat uit de rekeninguittreksels die werden neergelegd ook blijkt dat de verzoekende partij van andere personen nog veel grotere bedragen heeft ontvangen. Reden waarom de verwerende partij concludeert dat het niet aangetoond is dat de verzoekende partij afhankelijk was van de overschrijvingen van haar dochter om in haar levensonderhoud te voorzien. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

"*Bankafschriften periode van 01.01.2025 tot 03.07.2025 op naam van betrokkene, daaruit kunnen effectief overmakingen van geld vanwege referentiepersoon aan betrokkene blijken maar evenzeer kunnen ook heel veel overschrijvingen blijken van derden (zoals (…)) waarbij sommige namen ook regelmatig terugkomend zijn in die paar maanden waar we maar over beschikken). Er wordt niet verduidelijkt waar zij dat geld voor ontvangt, zijn het schenkingen, vergoedingen voor geleverde (al of niet officieel geregistreerde) diensten, etc.? De advocaat schrijft onder meer: "Mevrouw E., dochter van verzoekster, neemt de kosten voor haar moeders cursussen Nederlands en massageopleiding voor haar rekening. De opleiding tot masseuse wordt online gevolgd, zodat er op afstand kan worden gestudeerd. Mevrouw E. wil zo de integratie van haar moeder in België bevorderen en haar de mogelijkheid bieden om daar een beroepsactiviteit uit te oefenen." Dit impliceert dus dat mevrouw wel degelijk nog in staat is een economische activiteit uit te oefenen, niets sluit dus uit dat zij ook in het land van herkomst daar ook nog steeds toe in staat was en effectief diensten verleende waarvoor zij gelden ontving. Wat de band is met die mensen is dus evenmin duidelijk, net als dat niet kan blijken of betrokkene nog kinderen heeft, al of niet in Rusland, waar zij op kan terugvallen. Ook zijn er inkomende overschrijvingen door A. M. R. waar de herkomst niet van gekend is. Tot slot dient gewezen te worden op de inkomende "overige transacties" waar enkel een bank vermeld staat maar geen naam (herkomst onbekend — mogelijks een storting van contanten?) die van een véél grotere grootorde zijn dan de stortingen die mevrouw voorlegt. Daarnaast zijn er ook nog tal van de stortingen van contant geld die daadwerkelijk als dusdanig zijn opgenomen in het overzicht waar de herkomst niet van gekend is." en "Voor zover zou moeten aangenomen worden dat betrokkene reeds eerder op eigen benen diende te staan, moet bovendien worden opgemerkt dat de geldovermakingen van referentiepersoon evenwel in het niets verdwijnen als deze naast de transacties worden gelegd waarvan de herkomst voor onze dienst heden niet duidelijk is, maar die klaarblijkelijk niet van referentiepersoon afkomstig zijn (anders zou daar redelijkerwijs ook bewijs van voorgelegd worden) en die van een héél andere grootorde zijn dan de stortingen van referentiepersoon, meer bepaald bvb de stortingen van bvb 09.02.2025 en 07.02.2025, 10.02.2025, 11.02.2025, of minstens gelijkaardig zijn zoals bvb de transacties op 31.03.2025, 29.04.2025, 16.06.2025, enz."*

Het klopt dus niet, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar eerste middel, dat uit niets zou blijken dat de verzoekende partij steun zou ontvangen hebben van anderen, waaronder misschien andere familieleden (van wie concreet, is in feite irrelevant). De verzoekende partij betwist deze concrete motieven niet op enige concrete wijze, en zij blijven dan ook overeind. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit het feit dat de verzoekende partij (veel grotere) sommen heeft ontvangen van anderen dan van de referentiepersoon, te concluderen dat dit aantoont dat de verzoekende partij niet afhankelijk was van de stortingen van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud / basisbehoeften te voorzien.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken afkomstig van de Russische overheid zomaar naast zich neerlegt. Zij motiveert ook over deze stukken op zeer concrete wijze als volgt:

"*Ter staving hiervan werden volgende documenten voorgelegd:*
- *Attest van toegekende pensioenen en sociale zekerheidsuitkeringen dd 01.04.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij geen pensioen of uitkeringen van het Fonds voor Pensioen- en Sociale Verzekering van de Russische Federatie ontvangt.*
Informatie betreffende tewerkstelling uit de databanken van het Fonds voor Pensioen- en Sociale Verzekering van de Russische Federatie waaruit blijkt dat haar rekeningnummer voor pensioensverzerekering (SNILS, Russisch sociale zekerheidsnummer) 139-457-148 91 betreft en zij nooit tewerkgesteld is geweest in Rusland. Het attest was geldig van 18.06.2024 tot 11.09.2025, dat betekent dat het moet zijn aangevraagd nog voor de echtscheiding van mevrouw in 2025. Bovendien staat er expliciet op het document vermeld dat het info bevat met betrekking tot tewerkstelling tot en met 31.12.2019. Mevrouw heeft inmiddels de Russische pensioengerechtigde leeftijd bereikt in 2024. Er kan niet blijken waarom er in 2024 een attest werd opgevraagd met informatie tot 2019, noch kan blijken waarom er heden geen recenter attest werd voorgelegd.
- *Attest Regionaal Centrum voor Arbeidsbemiddeling van het district Akhtubinsk op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij in de periode van 31.03.2023 tot 31.03.2025 niet geregistreerd was bij de Dienst Arbeidsbemiddeling als werkzoekende of werkloze, alsook geen werkloosheidsuitkering ontving. Dit sluit niet uit dat zij mogelijks na 2019 alsnog heeft gewerkt.*
Bewijs van de Federale Dienst voor Staatsregistratie, Kadaster en Cartografie dd. 16.07.2025 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen op haar naam zijn geregistreerd. Indien mevrouw zinnens was om het land van herkomst evenwel definitief achter zich te laten is dat niet zo vreemd, niets sluit uit dat ze eventuele eigendommen voor haar definitieve vertrek van de hand zou hebben gedaan. Er ligt geen attest voor waaruit kan blijken dat zij geen onroerende goederen op haar naam heeft gehad."

Uit bovenstaande motieven blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij de voorgelegde stukken niet zomaar naast zich neerlegt. Hoe dan ook doet dit niets af aan de vaststelling dat de verzoekende partij veel grotere geldsommen heeft ontvangen van andere personen dan de referentiepersoon. Zelfs al zou zij behoeftig zijn, dan blijkt nog niet dat zij aangewezen is op de steun van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien.

Wat de onderhoudsplicht tussen echtgenoten betreft stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij volgens haar slechts speculeert en geen enkele juridische basis uit de Russische wetgeving geeft, dat zij de financiële situatie van haar ex-echtgenoot niet kent, en niet op de hoogte is van de omstandigheden van de scheiding.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat de verwerende partij wel degelijk een wettelijke basis op grond van het Russische recht in de motivering heeft opgenomen, die weliswaar niet over de onderhoudsplicht tussen echtgenoten gaat, maar wel over eventuele financiële bijdrage na echtscheiding:

"*Er dient opgemerkt te worden dat mevrouw uit de echt gescheiden is op 18.02.2025 van haar toenmalige echtgenoot E. V. V.. Wanneer zij uit de echt is gescheiden van de vader van referentiepersoon kan niet blijken. Het is hoe dan ook redelijk te stellen dat er tot 18.02.2025 (of minstens tot op datum van 15.01.2025 (datum waarop zij een gemeenschappelijke verklaring nr. 13-00027 hebben opgesteld met betrekking tot de echtscheiding) een onderhoudsplicht bestond van de echtgenoot ten aanzien van mevrouw, wat maakt dat enkel de geldovermaking van 01.03.2025 relevant zou zijn.*
Voor zover zou moeten aangenomen worden dat betrokkene reeds eerder op eigen benen diende te staan, moet bovendien worden opgemerkt dat de geldovermakingen van referentiepersoon evenwel in het niets verdwijnen als deze naast de transacties worden gelegd waarvan de herkomst voor onze dienst heden niet duidelijk is, maar die klaarblijkelijk niet van referentiepersoon afkomstig zijn (anders zou daar redelijkerwijs ook bewijs van voorgelegd worden) en die van een héél andere grootorde zijn dan de stortingen van referentiepersoon, meer bepaald bvb de stortingen van bvb 09.02.2025 en 07.02.2025, 10.02.2025, 11.02.2025, of minstens gelijkaardig zijn zoals bvb de transacties op 31.03.2025, 29.04.2025, 16.06.2025, enz. Daarenboven is het niet uitgesloten dat de ex-echtgenoot een financiële bijdrage is verschuldigd na echtscheiding (cfr. Family Code van Rusland, hoofdstuk 14, art. 90 en 91) temeer mevrouw reeds bij de ontbinding van het huwelijk de pensioengerechtigde leeftijd in Rusland had bereikt. Er werd geen vonnis of overeenkomst waaruit dat eventueel zou kunnen blijken voorgelegd."

De Raad kan enkel vaststellen dat, zoals de verwerende partij terecht motiveert, geen enkel vonnis of overeenkomst werd voorgelegd waaruit de regeling na echtscheiding kan blijken. Bovendien stelt de verzoekende partij wel dat de verwerende partij zich volgens haar baseert op speculaties, maar zij slaagt er

niet in aan te tonen dat er in het Russische recht inderdaad geen onderhoudsplicht tussen echtgenoten zou bestaan. Zij beperkt zich dus tot een loutere bewering, waarmee zij de betreffende motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat dit niets afdoet aan het determinerend motief met name dat de verzoekende partij veel grotere geldsommen heeft ontvangen van andere personen dan de referentiepersoon, zodat niet kan worden gesteld dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat de verwerende partij bijkomende informatie had moeten vragen in plaats van direct de bestreden beslissing te nemen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf een aanvraag heeft gedaan, en het dus haar eigen verantwoordelijkheid is om alle relevante elementen aan het bestuur voor te leggen in het kader van deze aanvraag. Dit kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsplicht.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Hoewel de verzoekende partij wel de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, maar deze schending niet op enige concrete wijze uitwerkt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij om dezelfde reden niet aannemelijk maakt dat haar hoorrecht, dat vastgelegd is in het betreffende artikel, zou geschonden zijn. Zij heeft immers de mogelijkheid gehad om alle relevante elementen aan het bestuur over te maken in het kader van haar aanvraag.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van artikel 22 van de Grondwet.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Pris de la violation :

– *de l'article 8 CEDH ;*
– *de l'article 7 de la Charte ;*
– *de l'article 22 de la Constitution belge*

44. En ce que la décision attaquée ne procède à aucune mise en balance des intérêts en présence au regard du droit à la vie privée et familiale de la requérante.

45. Alors que l'article 8 CEDH protège le droit au respect de la vie privée et familiale. La Cour européenne des droits de l'homme a jugé de manière constante que les liens entre des parents proches, tels qu'entre un parent et un enfant adulte, relèvent de la « vie familiale » au sens de l'article 8, lorsqu'il existe des éléments supplémentaires de dépendance dépassant les liens affectifs normaux15. Tel est le cas en l'espèce, où Madame E. dépend entièrement de sa fille tant financièrement que matériellement.

46. Que la Cour européenne des droits de l'homme a précisé, dans l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas, que dans l'appréciation de la proportionnalité, il convient de tenir compte de « la mesure dans laquelle la vie familiale serait effectivement rompue », de « l'étendue des liens avec l'État contractant en question » et de l'existence « d'obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine »16.
47. Qu'en l'espèce, Madame E. vit sous le même toit que sa fille, qui est sa seule famille proche. Elle ne dispose d'aucune attache familiale en Russie, pays qu'elle a quitté pour rejoindre sa fille unique aux

Pays-Bas puis en Belgique. Elle est née en Ukraine, où elle n'a plus de famille non plus. Un refus de séjour entraînerait la rupture effective de leur vie familiale.

48. Que l'arrêt X c. État belge (C-607/21) confirme que le droit de séjour dérivé ne peut être refusé au seul motif que l'ascendant se trouve en situation de séjour irrégulier sur le territoire de l'État membre d'accueil, dès lors que les conditions matérielles de la directive
15
Cour eur. D.H., 13 décembre 2012, De Souza Ribeiro c. France, req. n° 22689/07, § 83 ; Cour eur. D.H., 3 octobre 2014, Jeunesse c. Pays-Bas, req. n° 12738/10, §§ 106-109.
16Cour eur. D.H., 3 octobre 2014, Jeunesse c. Pays-Bas, req. n° 12738/10, § 107.
2004/38 précitée sont remplies17. Cette jurisprudence renforce le caractère disproportionné du refus en l'espèce.
49. Que la décision attaquée ne contient aucune analyse de la proportionnalité de la mesure au regard de l'article 8 CEDH et de l'article 7 de la Charte. Elle ne mentionne pas l'existence d'une vie familiale effective entre la mère et sa fille, ni les conséquences d'un refus sur cette vie familiale.

50. Que ce moyen est fondé et suffit, lui aussi, à annuler l'acte attaqué.

***

Pour l'ensemble des motifs explicités ci-dessus, la requérante estime que les moyens développés sont sérieux, de sorte que l'acte attaqué doit être annulé."

2.2.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van haar privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, en verder de schending van artikel 22 van de Grondwet.

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom zij artikel 22 van de Grondwet geschonden acht, en dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk geen verwijderingsmaatregel bevat. De bestreden beslissing betreft immers de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing kan op zich dan ook niet tot gevolg hebben dat enig privé- of familieleven van de verzoekende partij zou worden geschonden.

Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU